

Arrest

nr. 43 233 van 11 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 februari 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VERHELST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart op 21 september 2008 het Rijk te zijn binnengekomen en vraagt op 23 september 2008 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan. Op 18 februari 2009 neemt de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 28 428 op 8 juni 2009 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan verzoekster. Tegen dit arrest dient verzoekster een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij beschikking nr. 4603 van 29 juni 2009 wordt het cassatieberoep niet toelaatbaar verklaard.

Op 11 augustus 2009 wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 15 februari 2010 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 26 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A.B.M. geboren te (...) en van nationaliteit te zijn : Ethiopië die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.02.2010

Overwegende dat betrokkene op 23.09.2008 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 20.02.2009 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat het CGVS van oordeel was dat betrokkene de oorzaak van haar problemen niet aannemelijk kon maken en er bij gevolg geen geloof kon gehecht worden aan de door haar beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade; betrokkene op 09.03.2009 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) beroep aantekende tegen de beslissing van het CGVS; de RW op 10.06.2009 een arrest velde waarin de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 15.02.2010 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste asielprocedure heeft aangebracht; betrokkene een brief voorlegt die zou afgeleverd zijn door de Federale politie en waarin vermeld staat dat betrokkene zou gezocht worden omdat ze financiële steun zou veleend hebben aan een partij; dit document in oorzakelijk verband staat met haar asielmotieven; betrokkene tijdens haar eerste asielprocedure reeds een soortgelijk document (convocatie) aanbracht om haar asielmotieven te staven: het CGVS hierover stelde 'om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is' : ook de RW in het gevelde arrest hierover stelde: “Verzoekster legt een convocatie neer die haar ex-vriend ontvangen zou hebben nadat verzoekster uit de gevangenis was ontsnapt. Dit stuk kan bezwaarlijk overtuigen aangezien niet redelijk is te veronderstellen dat de politie al een document zou afgeven en niet louter tot arrestatie zou overgaan. Overigens is het niet redelijk te veronderstellen dat de politie een gevluchte gevangene vraagt zich vrijwillig te melden en hiervoor bovendien nog vijftien dagen extra tijd geeft. Aan de neergelegde convocatie kan geen geloof worden gehecht en het stuk komt voor als een complaisancestuk voor onderhavige procedure te meer daar het de tekstuele weergave is van verzoeksters asielmotieven. Verzoekster faalt zowel naar de inhoud van haar asielrelaas als naar de vorm van de neergelegde documenten zodat haar verklaringen bedrieglijk voorkomen.”; het door betrokkene aangebracht document niet van die aard is dat het de appreciatie van het CGVS en de RW inzake haar eerste asielaanvraag in positieve zin kan wijzigen; betrokkene verklaart het document via een hostess bij Ethiopian Airlines te hebben ontvangen; betrokkene deze bewering op geen enkele wijze kan hardmaken. Betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM doordat het reëel risico herleeft.

Verzoekster stelt dat bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag enkel wordt verwezen naar de eerste asielaanvraag, dat hierdoor de motiveringsplicht wordt geschonden. De tweede asielaanvraag is

verschillend van de eerste en is gebaseerd op nieuwe, minstens aanvullende elementen. In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom de nieuwe elementen op zichzelf en los van de eerste asielweigering totaal ongeloofwaardig zouden zijn. Het volstaat niet te motiveren als een “complaisancestuk”. Uit de beslissing blijkt nergens of de bijkomende stukken daadwerkelijk werden onderzocht.

3.2 In de repliekmemoërie wijst verzoekster op haar duurzame relatie met een Belg en met wie zij feitelijk samenwoont. Verzoekster wijst op de afwijzing van haar eerste asielaanvraag omdat zij er niet in slaagt voldoende stukken aan te brengen ter ondersteuning van de aanvraag (“de oorzaak niet aannemelijk maakt”). Voor haar tweede asielaanvraag legt zij documenten voor ter ondersteuning van haar eerste aanvraag die aantonen dat deze niet van elke geloofwaardigheid was ontdaan maar deze documenten worden nu beoordeeld als zijnde zogenaamde “complaisancestukken”. Verzoekster volhardt in haar verweer nu niet is aangetoond waarom de gegronde vrees niet aannemelijk werd gemaakt.

In de mate waarin verzoekster op de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht doelt zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat voormeld artikel tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft naar voor gebracht bij haar tweede asielaanvraag. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Verzoekster beoogt, gelet op de inhoud van haar middel, eerder een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoekster vraagt voor de tweede maal asiel aan en dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin zij ze naar voor had kunnen brengen dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er dient op te worden gewezen dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bevoegd is om een beslissing te nemen tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend

te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het door verweerder neergelegde administratieve dossier blijkt dat verzoekster bij het indienen van haar tweede asielaanvraag een stuk heeft ingediend, met name een brief van de federale politie van Ethiopië en dat verzoekster het volgende verklaarde:

“De brief die ik u geef heb ik gekregen van een hostess bij Ethiopian Airlines, die uit Ethiopië kwam. Ze had me gebeld dat ik naar Brussel moest komen, zij had mijn nr gekregen van T., de zus van mijn mama uit Ethiopië. We spraken af en toen heeft ze me deze brief gegeven. Daarin staat dat mijn broer T.A., is teruggekeerd naar Ethiopië en zich heeft verontschuldigd, zijn willen dat ik zijn voorbeeld volg en dat ik terugkeer. Ik word beschuldigd van geld te geven aan de partij ONEG. Indien ik geen antwoord geef zal de politie alle middelen inzetten om mij terug te vinden. De politie van Ethiopië zoekt mij nog steeds. Ik ben bang dat wanneer ik terug ga, ik vermoord zou worden. Ik zou graag hebben dat jullie mij in België laten verblijven en dat ik een erkend kan worden.”

Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de staatssecretaris de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielpcedure van verzoekster en het relaas dat zij aldaar naar voor heeft gebracht. Tevens dient verweerder de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan. Met betrekking tot het ‘nieuwe’ stuk, met name de brief van de federale politie van Ethiopië motiveert verweerder het volgende in de bestreden beslissing: *“dit document in oorzakelijk verband staat met haar asielmotieven; betrokkene tijdens haar eerste asielpcedure reeds een soortgelijk document (convocatie) aanbracht om haar asielmotieven te staven: het CGVS hierover stelde 'om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is' : ook de RW in het gevelde arrest hierover stelde: “Verzoekster legt een convocatie neer die haar ex-vriend ontvangen zou hebben nadat verzoekster uit de gevangenis was ontsnapt. Dit stuk kan bezwaarlijk overtuigen aangezien niet redelijk is te veronderstellen dat de politie al een document zou afgeven en niet louter tot arrestatie zou overgaan. Overigens is het niet redelijk te veronderstellen dat de politie een gevluchte gevangene vraagt zich vrijwillig te melden en hiervoor bovendien nog vijftien dagen extra tijd geeft. Aan de neergelegde convocatie kan geen geloof worden gehecht en het stuk komt voor als een complaisancestuk voor onderhavige procedure te meer daar het de tekstuele weergave is van verzoeksters asielmotieven. Verzoekster faalt zowel naar de inhoud van haar asielaanvraag als naar de vorm van de neergelegde documenten zodat haar verklaringen bedrieglijk voorkomen.”*, het door betrokkene aangebracht document niet van die aard is dat het de appreciatie van het CGVS en de RW inzake haar eerste asielaanvraag in positieve zin kan wijzigen; betrokkene verklaart het document via een hostess bij Ethiopian Airlines te hebben ontvangen; betrokkene deze bewering op geen enkele wijze kan hardmaken.” Verweerder stelt in de bestreden beslissing bijgevolg vast dat de brief van de federale politie van Ethiopië *“in oorzakelijk verband staat”* met verzoeksters asielmotieven van de eerste asielaanvraag. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Verweerder stelt vervolgens vast dat de Commissaris-generaal met betrekking tot deze asielmotieven oordeelde dat haar verklaringen niet consistent en geloofwaardig zijn en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat haar verklaringen bedrieglijk voorkomen. Verweerder oordeelt dat de brief, voorgelegd door verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag, niet van aard is om de appreciatie van de Commissaris-generaal en van de Raad inzake haar eerste asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Verzoekster kan haar verklaring dat ze het document heeft gekregen van een ‘hostess van Ethiopian Airlines’ niet *“hard”* maken. Met andere woorden kan verzoekster hiervan geen begin van bewijs voorleggen. De bewijslast ligt terzake bij verzoekster (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De Raad merkt bovendien op dat in zoverre het de bedoeling van verzoekster lijkt te zijn aan de hand van haar betoog haar asielaanvraag te laten heronderzoeken door de Raad, het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift dienen de ‘nieuwe’ elementen niet op zichzelf en los van de eerste asielaanvraag te worden beoordeeld. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de door verzoekster aangebrachte stukken “daadwerkelijk” werden onderzocht. Er wordt door verzoekster niet aangetoond dat zij nieuwe (relevante) elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verweerder geen rekening heeft gehouden. Verweerder kon derhalve besluiten dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft

aangehaald. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder uit de gegevens waarover hij beschikte, vaststelt dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn aangebracht. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

In verband met verzoeksters opmerking over de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de 'convocatie' die verzoekster naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag had ingediend, wordt vastgesteld dat verzoekster kritiek lijkt te uiten op voorgaande beslissing van de Commissaris-generaal of arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beslissing of dit arrest maakt echter niet het voorwerp uit van de huidige vordering zodat de kritiek niet dienstig is.

Waar verzoekster verwijst naar haar "*duurzame relatie*" met een Belg merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze dit gegeven een invloed kan uitoefenen op de bestreden beslissing. In de mate waarin zij doelt op een verblijfsrecht omwille van deze relatie wijst de Raad erop dat de Vreemdelingenwet hiervoor specifieke procedures heeft voorzien andere dan de asielprocedure.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM "*doordat het reëel risico herleeft*" merkt de Raad op dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoekster waarbij zij stelt dat een terugkeer een onmenselijke behandeling uitmaakt omwille van 'het herleven van het reëel risico', op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN